

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

07 Haziran 2019

Sayı: 251

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Erdoğan ve AKP iktidarı patronlar düzeni için sonuna kadar gitmeye kararlı

Yaşam şartlarının gittikçe zorlaşıyor. Öyle ki hasat nedeniyle sebze fiyatının biraz düşmesi, soğan ve patatesin 3 liraya inmesi, mutlu ediyor. Erdoğan'ın "ustalık" devri, toplumu bu hale getirdi. İktidarın kontrolündeki medya pazar fiyatlarını birinci haber yapıyor; enflasyon yüzde bir bile düşmediği halde olumlu gidişat için pazar tezgahlarında bahane aranıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Sonu gelmeyen toplantılarda paketler açıklanıyor; siyasiler bol keseden konuşup, emekçilerin, yoksulların zihinlerini yönlendirmeye çalışıyor. Ancak gerçek durum kapalı kapılar ardında konuşuluyor, yapılacaklar, karara bağlanıyor. Nitekim Erdoğan, gösterişle toplantıların birinde kendisinden yeni bir düzenleme isteyen patron örgütü başkanına "kameralar önünde konuşmayalım" dedi. Fakat patronları ikiletmedi, hemen harekete geçti.

Patronlar ne istiyor; işçi haklarının kısıtlanmasını ve para. Kıdem tazminatına doğrudan el konması tepkiye neden olacağı için etrafından dolaşan kanunlar çıkarılmaya başlandı bile. İşçinin geriye dönük haklarının 10 yıl olan süresi 5 yıla indirmişti AKP hükümetleri, şimdi 1 yıla indirilecek. Böylece patronlar, sonradan ödeme kaygısı duymadan işçinin ücretinden, fazla mesaisinden, daha rahatça çalabilecek.

Para ise avuç avuç dağıtılıyor. Sayısı çoktan unutulmuş paketlerdeki tüm para, hemen patronların kasasına girdi ama sonuç değişmiyor. Emekçilerin ücreti, vergi ile fiyat zammı ile KDV ile yeniden patronların kasasına akıyor. Emekçilerin, en yoksulların gittiği marketlerde satış azalsa bile kâr artışı rakor kırıyor. Patronlar zamla, devlet KDV ile adeta soygun yapıyor. Yoksuldan alıp zengine veren bir düzen var.

Her şeye rağmen ekonominin çöküşünü önleyecek çareleri yok. Çünkü kapitalist ekonomi düzeni böyle işliyor; bir krizden diğerine yuvarlanıyor. Devlet karışmasını diyen tüm patronlar, şimdi devlete sığınmış durumda. Ancak devletin sadece para ve sipariş vermesini istiyorlar, gerisini bildikleri gibi yapacaklar. Oysa ekonomiyi bu hale getirenler, aynı patronlar, onların düzeni.

Patronlar, uzun yıllardır kendi çıkarlarına hizmet eden, aynı zamanda kitleleri de peşinden sürükleyen Erdoğan gibi bir siyasetçiden memnun. Ancak ekonomi, siyaseti de beraberinde sürükleyerek çöküşe doğru ilerliyor, tıpkı AKP'yi ansızın iktidara taşıyan 2001 krizinde olduğu gibi.

Buna rağmen Erdoğan ve AKP'li siyasetçiler, patronların siyasi temsilciler olarak bedel ödemek istemiyor. Yıprandıklarında, kitleleri ardında sürükleyemediğinde gidip yerlerini başkalarına bırakmak istemediklerini, önce 7 Haziran seçiminin yenilenmesi, son olarak da İstanbul seçiminin iptaliyle açıkça, bir kez daha gösterdiler.

Erdoğan açısından bu yeni bir durum değil. Ankara'da TEKEL işçilerinin mücadelesini, Gezi parkı mücadelesini, sanki olamayacak bir şeymiş gibi "beni hedef alıyorlar" diyerek garipsemişti. Ettiği birlik lafları da göz boyamaktan başka bir şey değil.

Erdoğan bu kibri, onu destekleyen patronlardan, ona hizmet eden kadrolardan, onu gün be gün öven medya yalakalarından alıyor. Ancak bir yandan da baskıcı yasaları, polis şiddetini, işsizlik tehdidini, taraftarlarının şiddetini, hep gündemde tutuyor. Hatta Erdoğan'ın yeni askerlik yasasıyla, sadece kendine bağlı ordu kurma hazırlığı yaptığı basına yansıdı.

Mayıs ve haziran ayları, işçi sınıfına umut veren bir tarihle damgalanmıştır. 15-16 Haziran mücadelesi; Bahar Eylemleri; metal işçilerin mücadelesi; Gezi parkı mücadelesi; hem bu aylarda oldu. İşçi sınıfı, düzenin krizinin bedelini ödememek için yapması gerekenleri kendi tarihinden çıkarabilir. (05.06.19)

Emekçinin Gündemi

Ekonominin gerçeği İşsizlik ve hayat pahalılığı

Siyasetçiler, bir yandan “her şey güzel olacak” yok “daha güzel olacak” laflarıyla umut vermeye çalışırken diğer yandan iş ve ucuzluk vaat etmeyi unutmuyor. Lafla peynir gemisinin yürümediğini son seçimde bir kez daha gördüler.

Sadece olumluya yorabileceği bir rakam bulmayı becerdiğinde ortada görünen damat bakan, son günlerde yine yok. Çünkü İstanbul seçmeni kadar, işçiler kadar, esas patronları daha fazla kızdırmak istemiyor.

Patronlar, hatta AKP'yi sonuna kadar destekleyen patronlar için bile durum kötüye gidiyor.

Ekonomideki bozulma, bir anda her şeyi tersine çevirdi.

İstanbul Sanayi Odası'nın (İSO) "Türkiye'nin 500 Büyük Sanayi Kuruluşu 2018 Araştırması"nın sonuçlarına göre, Türkiye'nin en büyük şirketleri, geçen yıl elde ettikleri kârın neredeyse %90'ını borç ödemek için kullandı. Şirketlerin kasalarındaki her 100 liranın sadece 33 lirası üretimden geliyor; kalan 67 lira borç alınmış. Patronlar, döviz ve faizdeki tırmanma ile birlikte üretimin kısılması nedeniyle artık borcu ödeyemez duruma geldi.

Bu ortamda patronlar, üretimi sürdürmek, borç ödemek,

kâr etmek, yani yaptıklarını devam ettirmek için devletin kasasına el atıyor. Hükümet de bundan başka bir şey yapmıyor. Patronlara açıklanan paketlerin sayısı çok, işçi fonlarından dağıtılan paranın hesabı yok, alınmayan verginin, verilen devlet siparişlerin sınırı yok.

Ancak esas işçi sınıfı; asgari ücretliler, işsizler, emekliler için durum kötüye

Devletin tüm olanakları; ekonomik, siyasi, medya, hatta istatistik oyunları bile patronların emrine serildi ancak yine de çözüm olamıyor. Burjuvazi, adeta bir sarmal gibi döne döne bataklığa yuvarlanıyor.

Toplumun çok küçük azınlığını oluşturan patronların batması önemli değil ama tüm toplumsal sistemi kendi çıkarlarına göre

biçimlendirdikleri için herkesi beraberlerinde sürüklüyorlar. Sipariş alamayan ya da iflas eden bir şirket, işçilerini de işsiz bırakıyor oysa burada üretilen ürünler, toplumun ihtiyacı olmaya devam ediyor. Üretim sürdürülüp işçiler çalışmaya devam edebilir ancak izin verilmiyor. İşçi sınıfı, patronların bir

gidiyor. İşçi sınıfının hem satın alma gücü düştü hem de tüketim harcaması; bir hesaba göre %9.8; başka bir hesaba göre %12.1.

Devletin kamu yatırımları da düştü; toplumsal hizmetler yetersiz hale geldi, bakım, onarım, iyileştirme yapılmıyor. Hastane kuyrukları, dolu sınıflar, çöken yollar, bitmeyen inşaatlar, yeniden geri geldi.

İşçilerin gözünü boyamak için son 4 yılda ondan fazla işsizlik paketi açıklandı ancak işsiz sayısı resmi rakamlara göre üst üste rekor kırmaya devam ediyor.

tür canlı makinesi gibi görülüyor, patronu olmadan var olamayan, çalışamayan. Bu büyük bir aldatmaca.

Krizin neden olduğu işsizlik ve hayat pahalılığına, yani emekçilerin yaşam koşullarının kötüleşmesine çözüm var. Patronların zararına da olsa bu çözümü uygulamayı dayatmak gerek. (03.06.19)

Emekçiden kesilip silah alınıyor

ABD hükümeti ile süren S-400 gerginliği, horoz dövüşüne döndü. Medyada sürekli gündemde tutulan laf kalabalığı, AKP hükümetinin dayattığı silahlanma harcamalarının, uzun yıllar boyunca Türkiye emekçilerine yüklediği büyük bedeli gizliyor.

Bugün esamesi okunmayan Rusya karşıtı siyasetin bedelini S-400'e, 20 milyar dolar ödeyecek olan milyonlarca emekçi çekiyor. Üstelik bu para ve siyaset değişikliği, ABD'yi kızdırdı. ABD yönetimi de aynısını istiyor.

AKP iktidarı, Suriye'de karşı karşıya duran Rusya ve ABD'nin arasında sıkıştı. Erdoğan'ın, Rusya'nın desteğini alarak, "ey ABD" laflarıyla ABD'ye karşı siyasetini bugüne kadar destekleyen İslamcı ve milliyetçi çevreleri, ABD korkusu sardı. ABD yaptırımlarının gittikçe daralması, Erdoğan'ı destekleyen patronların da çıkarına zarar veriyor, artık ağız değiştirmeye başladılar.

Yeniçağ gazetesinin bir yazarı gerçeği yazdı: "S-400 sistemi, futbol takımınıza aldığınız yabancı bir defans oyuncusu... kendi takım arkadaşlarıyla aynı dili konuşamaz ve teknik direktörün verdiği taktikleri anlayıp uygulayamaz. ... Aslında teknik direktör onu takıma almak istememektedir ama iki önemli neden onun adeta elini kolunu bağlamıştır. Birincisi, kulübün başkanı... bu sayede diğer kulübün patronu ile de ilişkilerini geliştirmek istemektedir. İkincisi, futbolcuya transfer ücreti olarak diğer futbolcuların iki katı ücret verilmiş ve ... mükemmel bir transfer olduğuna yönelik birçok asılsız haber yapılmıştır. Üstelik bu futbolcu hayatında hiçbir zaman gerçek bir maça çıkmadığı için asılsız haberleri çürütmek de mümkün olmamaktadır. Bu kadar para verilen bir oyuncunun ilk 11'e alınmamasının seyirciye anlatılması şimdilik mümkün değildir ancak gerçek bir maça çıkıldığında herkes o futbolcunun ne mal olduğunu kendi gözleri ile görecektir ve ne kadar büyük bir hata yapıldığını anlayacaktır."

AKP'nin diğer kazığı olan F-35'in toplam maliyeti 1.2 trilyon dolar. Türkiye, bugüne kadar, projede verilen işleri tam yapan, parayı tam ödeyen tek ülke. Ancak ABD'li Lockheed şirketinin ürettiği F-35 uygulanması sırasında sayısız teknik ve üretim sorununun ortaya çıktığı basına yansdı. ABD Savunma Bakanlığı, son denetimde, güvenilirlik ve savaşa hazır olma durumu ile ilgili sorunların devam ettiğini saptamış.

Üstelik ABD, kendi savunma sistemini de satmaya çalışırken, kısa bir süre önce yine milyarlar değerinde Fransa'dan başka bir savunma sistemi alınmıştı.

İşte Erdoğan ve AKP hükümetleri, Suriye'de, IŞİD'e karşı, hem Irak hem de Suriye'de Kürtlere karşı yanlış siyasetlerinin bedelini, bugün ve uzun yıllar boyunca emperyalist iktidarlara, uluslararası tekellere yedirerek emekçilere ödetiyor. (02.06.19)

AKP bir kez daha seçimi kendine uyduruyor

İstanbul seçimiyle ilgili gelişmeler, AKP kadrolarının ve onları yönlendiren patronların, kâr kapılarını korumak için hiç bir sınır tanımayacaklarını gösteriyor. Belediye üzerinden kurulan yağma düzeni için yasaları, kamu çalışanlarını, hukuku, siyaseti, dini, akla gelen her yolu kullanıyorlar.

Erdoğan ve AKP, "dindar, çalmaz" beklentisiyle emekçilerin

oyunu almıştı. Şimdi belediyelerde, en çok da kayyum atanan yerlerde ortaya çıktı ki baştan aşağı yağma, çalma düzeni kurulmuş. Emekçilerin ürettiği, var ettiği zenginlik, bir avuç patronun ve siyasetçinin kasasına akıyor. Buna rağmen arsızca yeniden oy istiyorlar.

Seçimin yenilenmesi aynı zamanda, AKP'nin patronlara verecek yeni hiç bir şeyinin

kalmadığını da gösteriyor. Bu nedenle elindekini yitirmemek için herkesi acımasızca kullanıyorlar.

Bazı sözde uzmanlar, seçim ortamının bir an önce bitirilip esas sorunlara dönülmesini söyleyip duruyor. Oysa durum tam tersi; sorunlara dönmek için seçim ortamı sürüyor. Üstelik belediyelerde bunları yapanlar, gerçek sorunlara karşı ne yapabilir ki? (03.06.19)

Siyasetin Gündemi

Çözüm sürecinden dağların bombalanmasına

Ordu, uzun bir aradan sonra, bir kez daha kuzey Irak'a girdi. Daha önce PKK'ya karşı, daha kısa aralıklarla, kimisi aylarca süren 20'den fazla askeri operasyon yapılmıştı.

Türk devleti kurulduğundan beri Kürt halkına karşı her zaman gündemde olan askeri şiddet, 1990'lardan itibaren burjuvazinin tepkisini çekmeye başladı. En büyük patronlar, savaşa harcanan parayı gündeme getirip karşılığında alınan kazancı küçük görmüştü. Uzun tartışmalardan ve Ortadoğu'daki gelişmelerden sonra, barış seçeneğinin daha kazançlı olacağına hemfikir olundu.

Her zaman savaşı savunan eski siyasetçilerin sahneden düşürülmesi, barış siyasetinin uygulanmasını kolaylaştıracaktı. Bugün Erdoğan'ın düşmanı olan FETÖ örgütü, o dönemde Ergenekon ve benzeri davalarla, sahte suç yüklediği generalleri geriletecek, Erdoğan'ın barış uygulamalarına ordudan gelecek tepkiyi neredeyse yok edecekti.

Erdoğan, bu yeni barış siyasetinin uygulayıcısı oldu. Köylerin yakılmasından sonra gelen Kürt Açılımı, bir dönem çok ilgi çekti; Kürtlerin üzerindeki siyasi, kültürel yasakların bir kısmı yok edildi. En önemlisi bu süreç boyunca Kürt gençleri ve asker ölmedi.

Burjuvazi de bu siyasetten çok kazandı; çatışmanın durması ticareti arttırdı. Başta Irak, İran, Suriye ve diğer bölge ülkeleriyle hatta bir ara Ermenistan'la bile ticaret artı. Orduya giden para, altyapı ve konut inşaatına, petrol

ticaretine yatırıldı, patronların kasalarına aktı.

Bir ara Türkiye'nin, Irak Kürdistan yönetiminin, hatta tüm Kürtlerin hamisi olması, Osmanlıcılığa geri dönüş hayalleriyle birlikte gündeme getirildi.

Ancak hem Irak'ta hem Suriye'de hem Türkiye'de yaşananlar ve hem de dünyadaki diğer gelişmeler, bu süreci nihai çözüme ulaşmadan bitirdi. Türk burjuvazisi Erdoğan aracılığıyla, Kürt halkına taleplerini karşılamadı, kendi uygun gördüklerini, yani kırıntılar dayattı. Kürt halkı, "Erdoğan'ın düştü, düşecek" laflarına rağmen Kobane'ye yardım gönderilmesini dayattığında olduğu gibi kendi taleplerinin peşinden gitti.

Anlaşmazlık öyle bir noktaya vardı ki Erdoğan, bir aşamada çözüm sürecini inkar edip yaptıklarından döndü. Bu onun için zor olmadı, zaten bunu her zaman, kolayca yapıyor. Dün dostum dediği biri yarın düşmanı olur, dün kabul ediyorum dediğine yarın kabul etmedim deyiverir. Yetenekli bir düzen siyasetçisi olarak, siyaset değiştirmede, dış koşulların değiştiğini eklemeyi unutmaz.

AKP iktidarı, ülkede patlattığı bombalara ve aldığı canlara rağmen IŞİD'in güçlenmesini, hiç bir zaman sorun olarak görmedi. Ancak IŞİD'e karşı mücadele eden PKK'nın Suriye kolunun güçlenmesini, temel bir sorun olarak gördü.

Çünkü daha savaş başlamadan, Suriye'ye hakim olmayı umuyorlardı. Ancak

böyle olmadı ve bunda Suriye Kürtlerinin mücadelesinin önemli katkısı var. Erdoğan hem kendi amacına taş koyduğu için hem de ülke dışında olsa bile PKK'nın güçlenmesinin, ülke içindeki etkisini ve taleplerini arttıracığını bildiği için çok öfkeli.

Ancak son askeri operasyon, siyasilerin intikamcı açıklamalarına ve ne yazık ki ölen gençlere rağmen daha çok İstanbul seçimini hedefliyor. Belediye seçimi öncesinde, milliyetçi bir ortam yaratmak amacıyla Suriye'ye girmek için büyük hazırlık yapılmıştı. Ancak ne ABD ne de Rusya, orduya geçiş izni verdi. Erdoğan, istediği gibi büyük kahraman olmadı. Ne yapsın Suriye olmazsa, Irak olur.

Erdoğan, iktidarı için her şeyi yapmaya hazır; bir yanda PKK'nın çoktan boşalttığı doğları bombalıyor; diğer yanda Öcalan ile görüşme arıyor.

Erdoğan'la aynı islamcı akımdan geldiği söylenen Sudan diktatörü de benzer bir yol izlemişti. Ayrılmışlara karşı askeri operasyonlarla 200 bin insanın ölümünden sorumlu. Bu vahşete rağmen Sudan ikiye bölündü. 34 yıl sonunda el Beşir, kitlelerin isyanıyla iktidarını kaybetti, şimdi hapiste sonunu bekliyor.

Kürt halkına karşı uygulanan savaş ve baskının, bu düzenin siyasetçilerinin eliyle değişmeyeceği açık. Türkiye ve tüm Ortadoğu halkları birleşmeli, zalim yöneticilerinden, kendi diktatörlerinden başlayarak, baskı düzenini değiştirmeli. (02.06.19)

Kıbrıs'ta yeni hükümet kuruldu

2 Şubat 2018'de başta CTP (Stalinci Komünist Partisi) olmak üzere HP, TDP ve DP ortaklığıyla kurulan bu hükümet bazı eleştirel söylemlere rağmen sağcı eski hükümetin siyasetini devam ettirdi. Ancak AKP hükümeti, 4'lü koalisyonu yeteri kadar "itaatkar" bulmadığı için gerekeni yaptı. Afrika gazetesinin aktardığına göre; "Mevlut Çavuşoğlu geldi gitti ve hükümet çöktü... Önce Serdar Denктаş Maliye Bakanlığından istifa etti, ardından Halkın Parti'si (HP) hükümetten çekildi.

Basının aktardığına göre haftalar önce HP Başkanı Kudret Özersay, AKP hükümeti yetkilileriyle görüşerek "hükümet çöküşünü" ayarladı. Elbette ona göre olay böyle değil! Söylediği şeydu; "Bugün itibarıyla 4'lü koalisyon ruhu ortadan

kalkmıştır, kendiliğinden çökmüştür."

Koalisyon hükümetinin düşmesinde ve yenisinin kurulmasında önemli rol alan Özersay hakkında basına yansıyanlar göz önüne alındığında hem Özersay hem de koalisyonlar hakkında bir fikir edinmek mümkün. Afrika gazetesindeki bir köşe yazarı şunları yazdı: "Adam bu güne kadar ne söylediysen tam tersini yaptı... Siyasi Parti kurmayacağız dedi... kurdu; tek başımıza yeterli sayıya ulaşamazsak hükümete girmeyeceğiz dedi ... girdi; Hükümet yoluna devam ediyor dedi... 2 gün sonra hükümetten çekildi...; Hükümette olmasak da olur... dedi, kahve bile içmem dediği UBP ile şimdi hükümet kurdu."

460 gün yönetimde kalıp düşen 4'lü koalisyon hükümetinden sonra yeni gelen UBP-HP hükümeti hakkında kamuoyunun ne düşündüğünü, basındaki bazı değerlendirmeler anlatıyor: "Yönetime yeni gelenler kadrolarını yenileyecekler... Daha öncekilerin yaptığı atamaları iptal edecekler, onların yerine kendi adamlarını atayacaklar..."

Elbette Kuzey Kıbrıs'ta burjuva demokrasisi açısından Türkiye'den daha "demokratik" bir ortam var. Kimse Cumhurbaşkanı eleştirdi diye cezaevine atılmıyor. Ancak hükümetler, tıpkı AKP hükümeti gibi zenginlerin hizmetinde. Halk hükümet değişikliklerini şu anlamlı deyimle özetliyor: "Fasulyenin yahnisi, gitti, geldi aynısı!" (01.06.19)

Yargı, reformla düzelecek gibi değil

Bir hakim, duruşmada dava konusunu bırakıp avukatın etek boyunu tartışma konusu yapması, medyaya yansyınca, geçici olarak görevden uzaklaştırıldı.

Kadınlar, aşağılanıyor, dövülüyor, tacize, tecavüze uğruyor, sadece medyaya yansyınca yani "ayıp olunca" sorumlular kıpırdanıyor.

Üstelik bunlar, ansızın olmuyor; hepsinin bu noktaya kadar gelişinde korunduğu, kollandığı, bundan cesaret alarak daha da ileri gittiği sonradan ortaya çıkıyor.

Hakim Yoylu'da buna örnek: Sakarya'da görev yaparken, balkondan bir kişiye ateş ettiği için cezalandırılmak yerine Balıkesir'e gönderildi.

Balıkesir'de bir avukata yumruk ve tekmeyle saldırdı; avukata üç günlük iş göremez raporu verildi. Bu sefer soruşturma geçirdi; yine korundu, İstanbul'a gönderildi.

Bu yargıcın dini gerici olduğu basına yansdı: Osmanlı Şeyhülislamlarından birini dilinden düşürmediği, tanıklara baskı kurmak için Müslümanlık vurgusu yaptığı, laik hukuk sistemine karşı olduğunu göstermek için cübbesiz mahkemeye çıktığı, hukukçular kaynak gösterilerek yazıldı.

Kadın avukat, yargıca boyun eğmeyince karşı tarafın avukatının küpesini diline dolayıp destek bulmaya çalıştığı; işin içinden sıyrılamayacağını, tepkinin büyüyeceğini anlayınca duruşmadan çıkıp, islamcı

sakallarını keserek geri döndüğu de basına yansdı.

Üstelik tüm bunlar iş mahkemesinde oldu; yani işçi sınıfının hakkını koruması beklenen bir yargıç bunlarla meşgul oldu. Bu arada bir işçi, kim bilir ne kadar süredir, işine geri dönmek için dava sonucunu bekliyor.

İşte Erdoğan'ın gösterişli bir toplantıyla açıkladığı yargı reformunu böyle yargıçlarla dolu hukuk sistemi uygulayacak ve sözde yargı sistemi düzeltecek.

Bu üçüncüsü olan yargı reformu, kağıt üzerine yazılanların ne yapılanı, ne düşünülünü, ne de sonuçları değiştirdiğinin ispatı. (04.06.19)

Uluslararası Gündem

ABD-İran

Trump savaş gemilerini gönderiyor

ABD hükümeti Mayıs ayı başından beri İran'a karşı açıklamalar yapıp tehditler savuruyor. Başkan Trump önce İran ile ticari ilişkilerdeki yasakları artırdı. ABD'ye göre İran'dan petrol alma izni olan ülkeler, 1 mayıstan itibaren yasağa dahil edildi.

Artık İran'ın döviz sıkıntısı artacak ve ihtiyacı olan ürünleri dünya pazarından tedarik etmeye zorlanacak. Bu durum İran'daki kitleler için işsizliğin artması, enflasyonun hızla tırmanması ve ihtiyaçların karşılanmasının çok daha zor olması demek.

İran, Avrupa Birliği'nden, nükleer anlaşma çerçevesinde almış olduğu kararları (bu kararları sadece ABD eleştirdi) uygulamasını ve Trump'ın, genişlettiği İran'a karşı yaptırımları azaltması için destek vermesini istedi.

Trump, hiçbir somut veri vermeden, İran'ın ABD çıkarlarına karşı tehdit oluşturduğunu söyleyerek, savaş uçağı gemisi Lincoln'u ve beraberindeki donanma güçlerini, Trump'a göre Vietnam ve Irak'ta mucize yaratan B-52 savaş uçaklarını, Basra Körfezine gönderdi.

12 Mayıs pazar günü, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri, 4 geminin saldırıya ve sabotaja uğradığını duyurdu. Bu olay fazla önemsenmedi ama hemen ardından ABD müttefikleri, siyasi sömürü yapıp

sabotajları İran'ın yaptığını iddia ettiler. Ardından ABD hükümeti baskıyı arttırarak, kara hareketi yapmaya hazır başka bir savaş gemisi daha gönderdi. Ek olarak füze savunma sistemleri göndererek, her an müdahaleye hazır 120 bin askerin beklediği açıklandı.

Trump'ın yaptıkları sadece palavra değil. Trump seçildiğinden bu yana İran'ı bir korkuluk gibi kullanıyor. ABD'deki sağcı çevreler, İran'a

ABD, askeri tehditler savurarak dünyanın jandarması olduğunu hatırlatıyor ve dünyada ne Kuzey Kore, ne Venezuela ne İran ne de gelecekte Çin gibi herhangi bir ülkenin ona karşı gelemeyeceğini vurguluyor. Ayrıca ABD, İran'a karşı seferberlik yoluyla silahlanma yarışını kabul ettirip bundan doğacak olan askeri kârı haklı çıkarmaya çalışıyor.

Emperyalist demokratların merkezi Avrupa

Birliği ülkeleri, 13 Mayıs Pazartesi günü Dışişleri Bakanlığı seviyesinde yaptıkları bir toplantıda İran'a, diz çökmesi tavsiyesinde bulundu. Bu kişiler en çok "kazara gelebilecek" bir savaştan korkuyor.

Aslında bu kaza filan değil, ABD emperyalizminin ve savaş kışkırtması siyasetinin bir sonucu olacak. LO (17.05.19)

karşı saldırıyı, İsrail'deki sağcı çevreleri ve köktenci dincileri desteklemek için de kullanıyor.

ABD, dinci bir iktidar olan Mollalar rejimini ön plana çıkarıyor, İran'a saldırarak müttefikleri olan Suudi Arabistan gibi yobaz Müslüman bir iktidarın gerçeklerini unutturmak istiyor.

Bu siyaset aynı zamanda Suudi ve ABD petrol çevrelerinin kısa vadeli çıkarlarına da hizmet ediyor; çünkü onlar İran'ın satamayacağı petrol açığını çok rahat kapatabileceklerini söylüyorlar.

Gaid Salah ayaklanmayı durdurmaya çalışıyor

Cezayir Genel Kurmay Başkanı Gaid Salah 4 Mayıs'ta, kitlelerin "çete" diye adlandırdıklarının önderi 3 kişiyi; Said Buteflika (görevden alınan eski başkanın kardeşi) ile istihbaratın eski iki başkanı olan Muhammed Mediene ve Atman Targay'ı tutuklattı.

Protesto yürüyüşlerinde, rejimin güçlü adamı olarak görülen ve ülke çapında nefret edilen Said Buteflika aleyhinde çok slogan atılıyor ve tutuklanması isteniyordu. Diğer yandan, Tufik ismiyle tanınan ve 25 yıl boyunca gizli servisin patronu olan general Mediene, Gaid Salah tarafından birkaç hafta önce, orduya karşı komplo kurmakla suçlanmıştı. Başir diye bilinen general Tartag gizli servisin başındaydı ve Bulteflika'nın istifa ettiği 2 Nisan günü görevini bırakmıştı. Üçü de ordu iktidarına karşı gelme ve devlete karşı komplo kurma suçlamasıyla tutuklandı. Ramazanın hemen öncesinde, yani hareketin başlamasından bu yana geçen 11'inci hafta sonundaki cuma eylemlerinin ertesi günü ordunun patronu, Buteflika tayfasına bir darbe indirdi.

Denge oluşturma numarası

Gaid Salah, devletin zirvesindeki bir "çetenin" oyunlarını haftalardan beri teşhir ediyordu; onların yürüyüşleri sabote etmeye çalıştıklarını, "yasal geçiş dönemini" engellemek istediklerini ve çıkar çevrelerinin yasa dışı uygulamalarını ört bas ettiklerini söyledi. Örneğin, Buteflika çevresine çok yakın

önemli iş adamlarının; FCE'nin (Cezayir TÜSİAD'ı) başındaki Ali Haddad'ın ve dev inşaat şirketi KouGC'nin patronları Kuninef kardeşlerin tutuklanmasını destekledi. General Tufik'e yakın olduğu tahmin edilen gıda şirketi Cevital'ın sahibi milyarder İssad Rehrab da 22 Nisan'dan beri cezaevinde. Eski Başbakan Ahmed Uyahya ve eski polis şefi Abdelhani Hamel de yolsuzluk dosyaları kapsamında savcılık tarafından sorgulandı.

Gaid Salaf bu gibi uygulamalarla kendisinin de bu rejimin "orta direği" olduğunu, son ana kadar Buteflika'nın sadık destekleyicisi olduğunu ve sokağın baskısı sonucu Buteflika'yı istifa ettirdiğini unutturmak istiyor. Yani Genel Kurmay Başkanı'nın, Hirak'a (harekete) bağlı olduğunu iddia etmesi, kendi kellesini kurtarabilmek için.

Diğer yandan Said Salah, Buteflika'nın istifasının ardından gündeme gelen "yol haritasının" gündem dışına itilmesini istemiyor. Çünkü buna göre, iktidar boşluğunu olmaması için en yakın tarihte Cumhurbaşkanı seçiminin yapılması gerekli. Hakimler sınıfının hizmetinde, bir devletin siyasi bir sorumlusu olan rejimin güçlü adamı, kitle ayaklanmasını denetim altına alıp derinleşmesini önlemek istiyor.

Kitle hareketi gerilemiyor

Giderek daha büyük katılımı devam eden ayaklanma hareketi büyüyor. 3 Mayıs Cuma günü birçok kentte olduğu gibi Başkent Cezayir'deki yürüyüş de daha kalabalıktı. Böyle bir ortamda "temiz eller" aldatma

girişiminin başarılı olacağı kesin değil. 3 Mayıs eylemlerindeki gerek sloganlar gerek yaftalar açıkça ordunun başındaki kişiyi hedef aldı: "Gaid Salah defol!", "Gaid Salah, pis bukalemun, halkı hor görme." Eylemdeki kitlelerin, kararlaştırılan 4 Temmuz seçimine tepkisi sürüyor. Kitleler, iktidar ile görüşmeyi kabul etmiyor ve düzenin sembollerine karşı çıkıyor: Örneğin 2B diye adlandırılanların (Devlet Başkanı Abdelkadir Bensalah ve Başbakan Nureddin Bedui) gönderilmesini istiyor. Ülkenin her yerinde eylemciler, hareketlerini bölme girişimlerini teşhir ediyor. Tanınmış bazı siyasetçiler, sinsî bir şekilde Kabil karşıtı ırkçılığı ve Kabil bölücülüğünü kışkırtıyor.

Hareketi sürdüren kitleler, eylemlerini devam ettireceklerine vurgu yapıp yürüyüşlerde, "eyleme son vermeyeceğiz, Ramazanda sokak eylemlerini devam ettireceğiz" gibi sloganlar attı. Eylemcilerin konuşmaları genellikle, nasıl örgütlenmeliyiz ekseninde yapılıyor. Örneğin, gün içerisinde mi yoksa akşam iftardan 2 saat önce mi yürüyüş yapalım; akşamları da konferanslar ve tartışmalar mı tertipleyalım; her akşam iftardan sonra yürüyüş olsun mu yoksa oturma eylemleri mi yapalım, benzeri tartışmalar sürüyor.

Sonuç itibarıyla eylemcilerin çoğunluğu önümüzdeki ay süresince eylemlerin devam ettirilmesinden yana. Kitleler, Ramazanda mola vermeyip eylemlerin sürdürülmesinden ve "düzenin defolmasından" yana tavır koyuyor. LO (10.05.19)

Seçimden sonra emekçi cephesi güçlenmeli

Le Pen ve partisi ile Macron ve partisi, Avrupa Birliğ seçim sonuçlarından memnun olduğunu duyurdu. RN (Ulusal Birlik, Le Pen'in partisi) birinci sırada, REM, (Cumhuriyetçi Hareket, Macron'un partisi) gerilemeyi önemli ölçüde engellediği için memnun. Her şey, seçmenlerin tek seçeneğinin bankacıların adayını ile milyarder Le Pen arasında olduğunu, yani sıtma ile kolera arasında tercih yapılması gerektiğini gösterdi.

Cumhuriyetçilerin oyu bayağı azaldı. Sağcı seçmenlerin büyük çoğunluğu şimdi Hollande'in eski bakanı olan Macron'a oy veriyor. Çünkü Macron, sağcı seçmenlerin hoşuna giden bir siyaset izliyor.

Çevrecilerin aldığı oylarının artması, yeryüzünün geleceğine ilişkin endişeleri yansıtıyor. Ancak kapitalist düzene dokunulmadan çevre sorunları çözülemez, çünkü büyük kapitalistler olanaklarını kullanıp buna engel oluyor. Örneğin Yeşiller de eski çevre bakanı Hulot da, hükümete girdi; iktidarın süsü olup, Total şirketi ve onun gibilerinin çevre tahribatına karşı bir şey yapamadılar.

Emekçilerin, işsizlerin ve kitlelerin bir kısmı ile emekliler, büyük oranda seçimin dışında kaldı. (Oy kullanmayan seçmen oranı %50'ye yakın) İşçi semtlerinde oturanların çoğu oy kullanmadı ve buna Fransa'da yaşayan ve vergilerini ödeyen ama oy kullanma hakkı olmayan göçmen emekçileri de eklemek gerek.

Esas sorun siyasi düzenin kendisi; çünkü seçimi kazanan

parti kim olursa olsun sonuçta düzenin esas yöneticileri kapitalistler. Bu, Avrupa Birliği Parlamentosu için daha da geçerli. Çünkü onun ne işe yaradığı gerçekten bilinmiyor.

Daha önceki dönemde parlamenter sistemde, sırayla bir sağ, bir sol iktidar birbirini izliyordu. Bu durum bir düzeyde işçi sınıfını, dolayısıyla işçi hareketini de ilgilendirdiği için bir oranda seçim, kitlelerin ilgisini çekiyordu. Ancak sol partiler iktidar olmak için emekçilere, oy vererek yaşamlarını değiştirebileceklerini anlattı.

Üstelik sol, yıllarca iktidar oldu ve şimdi tamamen yıprandı. Fransa'da Le Pen'in partisi RN oldukça güçlendi. Seçim sonuçlarının gösterdiği gibi İtalya'da, Macaristan'da ve Belçika'da da ırkçı akımlar, diktatörlük rejimlerini savunanlar, bayağı güçlendi.

Yine de bu ortamda bazı çevreler solu yeniden güçlendirip tekrar hükümete gelip, Hollande ve onun gibilerinin yaptığı gibi kapitalistlere hizmet etmek için çaba gösteriyor.

Bu gibi yöntemlerle aşırı sağa ve onun gerici siyasetine karşı koymak mümkün değil. Gerçekten yapılması gereken bir sol hükümet oluşturmak değil, gerçekten emekçilerin çıkarlarını savunacak bir işçi partisinin inşasıdır.

Kapitalistler bir sınıf savaşı sürdürüyor. Daha önce Sarkozy ve Hollande'in gittiği yolu takip eden Macron, iki yıldan beri bu gerçeğin somut örneği. Emeklilere ve işsizlere karşı yeni saldırılar gelecek. İşçi

cephesi, sadece soyut bir laf değil. Siyasi, bilinçli bir tercihin ötesinde toplumda yaşanan bir gerçeklik. İşçi cephesi, kendi öz çıkarlarını savunmalı, yani kendi öz sınıf savaşını vermeli.

Lutte Ouyere'in aldığı 176 bin 433 oy fazla bir şey değil. Ancak, devrimci bir siyasi geleneğin varlığını sürdürdüğu, devrimci işçi sınıfı geleneğinin var olduğunu, milliyetçiliğin ve ırkçılığın tırmandığı bir ortamda buna karşı enternasyonalizmin ayakta durduğunu gösteriyor. Kapitalist sınıfın müthiş saldırılar tertipledeği bir ortamda sınıf mücadelesini sürdürüp güçlendirmek temel görevlerden biridir...

Bugün toplum, ekonomik kriz ve yoksulluk nedeniyle bir felaket yaşıyor. Savaşlar ve çevre felaketleri toplumu tehdit ediyor. Dünyayı yöneten sınıf olan burjuvazinin doymak bilmezliği, insanlığın sorunlarını çözebilme yeteneğinden mahrum bırakıyor...

Burjuvazinin baskıları eninde sonunda isyanlara yol açacak. İşte bu isyanlar süresinde işçi sınıfı büyük sermayenin hakimiyetini bitirecek. İşçi sınıfı bunu gerçekleştirebilecek güce sahiptir. LO

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

15-16 Haziran mücadelesini hatırlayalım

1960'lı yıllarda, bugünkü gibi ihracatı hedefleyen değil, "ithal ikameci" olarak adlandırılan, iç tüketimi arttırmayı ve tüketim mallarının ülke içinde üretilmesine dayanan bir ekonomik sistem vardı.

Bu, her köşe başında taklit mallar üreten imalathane açılmasına, montaj sanayinin gelişmesine yol açtı. Artan işçi ihtiyacı, köyden göçü hızlandırdı, şehirlerde çalışan işçi sayısı, hızla arttı. Ekonomik sisteme uygun olarak patronlar, tüketimi teşvik için ücretleri düşük tutma siyaseti izlemiyordu. 1970'lerde bu sistem tıkanı.

Kriz karşısında patronların ilk siyaseti, kârı korumak için ücret artışı engellemek oldu. Hakları en kolay geriletebildiği özel sektörde ücretleri düşüren patronlar, özel sektörden başlayarak, genel olarak ücretleri düşürmek istiyordu. Bunun önündeki ilk engel, işçilerin sendikalarıydı ve sendikaların geriletilmesi gerekiyordu. Patronların isteğiyle Demirel hükümetinin, muhalefetteki CHP'li milletvekilleriyle birlikte hazırladığı yasa değişikliği, patronların işyerlerinde sözleşmelerle yapmak istediğini bir adım ileriye götürecekti.

İşçi sınıfının durumu

Türkiye işçi sınıfı, 1960'lara kadar çok sınırlı geliştirdi. Sonrasında işçi sayısında hızlı artış oldu. Ancak esas gelişme 1970'lerden sonra yaşandı.

Burjuvazi ise, ilerisini düşünerek hareket ediyordu. ABD ve Avrupa burjuvazilerinin akıl hocalığıyla, daha gelişmeden

işçi sınıfını denetim altında tutmak için 1952'de Türk-İş'i kurduracak ve sendika tekeli yaratacağı.

1965'lere kadar Türk-İş, burjuvazi için işçileri denetim altında tutma görevini başarıyla yerine getirdi. Ancak işçi sınıfının sayıca artması, sınıf bilincinin gelişmesini de beraberinde getirdi.

1960'tan sonra, Ford, Fiat, Mercedes, Renault, Pirelli, Unilever, Goodyear, Grundig, Philips, Sandoz gibi önemli tekeller fabrikalar kurdu. Yine Türk sermayesi tarafından devletle birlikte Erdemir, İsdemir, Oyak gibi büyük sanayi işletmeleri kuruldu. Bu fabrikalarda her gün on binlerce işçi toplanıyor, fabrika üretim sistemi onlara örgütlenmeyi, örgütlü çalışmayı öğretiyordu. Nüfusun üçte biri İstanbul, Ankara, İzmit, İzmir ve Adana gibi sanayi şehirlerinde, fabrikaların çevresindeki gecekondu mahallerinde yaşıyordu.

Sonunda, yasaların tüm sınırlamalarına ve patronların sert tutumlarına rağmen, en bilinçli ve mücadeleci işçilerin zorlamasıyla, 1967 yılında 40 bin üyeli DİSK ortaya çıktı. 3 yıl sonra, 1970'te DİSK'in üyesi 100 bini aşacaktı. Türk-İş'e bağlı işçiler, DİSK'e geçiyor, özel sektör işçileri, hızla DİSK'te örgütleniyordu. Yine de Türk-İş'te 600 bin ve o dönem yaygın olan bağımsız sendikalarda 400 bin işçi örgütlüydü.

Resmi rakamlara göre, 1970'te kayıtlı çalışan 3 milyonu aşkın işçinin 1 milyon 250 bini sendikalıydı. Oran olarak işçiler

bugünkünden daha örgütlüydü. İşyerlerinin %60'ında sendika vardı. Tıpkı işçiler gibi patronlar da örgütlüydü. (120 adet işveren sendikası vardı.)

Bu dönemde, Kavel, Singer grevi gibi işyerlerini aşan ve ülke çapında etkili olan önemli mücadeleler yaşandı. Bu mücadeleler, işçilerin sınıf bilincini geliştiriyor, genel ve politik mücadeleye katılmalarına yol açıyordu.

Yine de patronların şikayet ettiği grevler ve greve katılan işçi sayısı, aslında diğer ülkelerle kıyaslandığında azdı. Ancak grevde geçen süre, örneğin Fransa'ya göre 10 kat daha fazladır. Bunda, işçilerin haklarını sınırlayan yasalar kadar patronların uzlaşmaz tutumları ve grevleri iş olmayan dönemlere getirmeleri de etkilidir.

En çok ve uzun grevler, ihracat çalışan dokuma işkolunda oldu. Rekabet nedeniyle ücretleri yükseltmemek için en katı davranan ve en örgütlü patronlar bu işkolundaydı. Grevlere çoğu zaman polis ve asker saldırıyordu. Kamuda ise, bugün olduğu gibi petrol tesislerinde veya demiryolu gibi önemli işkollarında grevler hükümetçe erteleniyordu.

15-16 Haziran mücadelesi

Yasalar, polis ve askerle, çetin grevlerle bilinçlenen, örgütlenen ve sayıca artan işçileri durdurmak isteyen burjuvazi, 15-16 Haziran mücadelesine neden olacak yasa değişikliğinin yapılmasını istedi. Açıkçası, ne hükümet ne de DİSK bürokratları, işçilerin burjuvazinin saldırısına bu kadar

sert karşılık vermesini bekliyordu.

“İşçiler savaşa hazır olun” başlıklı bildirimlerle, yasanın mecliste görüşüleceği 15 Haziran günü için eylem çağrısı yapan DİSK bürokratlarının, patronlara tahditle geri adım attırmaktan başka bir amaçları yoktu.

Oysa, her gün işyerinde patronuyla mücadele eden işçiler, DİSK’in bu çağrısından da moral destek alarak adeta savaşa giriştiler. İstanbul ve İzmit’te işçiler, iki günde en modern ve en büyük 173 işletme ve fabrikada üretimi durdurup bantlarını, fabrikalarını bırakıp yürüyüş yaptılar, hükümeti protesto ettiler. İşçilerin tepkisi, sonraki günlerde ve aylarda, Adapazarı, Bursa, Eskişehir, Ankara, Adana, İzmir ve Zonguldak gibi sanayi şehirlerinde devam etti.

Çalışan işçilerin %5’i, sendikalı işçilerin %10’unu oluşturan 150 bini aşkın işçinin katıldığı, Türkiye tarihinin en kalabalık işçi eylemleri sadece kapsadığı işçi sayısı açısından değil, militanlığı açısından da önemini sürdürüyor. Çünkü bu mücadelede işçi sınıfı, toplumdaki önemini ve toplumsal mücadeledeki önder rolünü ortaya koydu.

İşçiler, üretimi durdurmakla yetinmedi, sokakları fethettiler, polis ve askerle çatıştılar, karakolları, devlet dairelerini bastılar. İki gün boyunca İstanbul ve İzmit’te yaşam durdu. Mücadele, kamu emekçilerini sıçradı, Kadıköy kaymakamlığı işçiler tarafından işgal edildi. Olaylara müdahale etmek isteyen İçişleri bakanı, işçiler yolları kestiği için İzmit’ten öteye geçemedi. İşsizler, yoksullar, gençler, kendine sol diyen tüm kesimler, işçilerin peşinden harekete geçti.

Hükümet, polisin 2 işçi ile bir esnafı öldürmesine rağmen durduramadığı işçilere karşı, orduyu harekete geçirdi. Önündeki her şeyi yıkıp aşan, sel gibi akan işçileri durdurmak ve birleşmelerini engellemek için kara ve deniz ulaşımı durduruldu, köprüler açıldı. İşçilerin eylemleri ancak sıkıyönetim ilanı durdurulabilirdi.

16 Haziran günü İstanbul ve İzmit’te 3 ay süreyle uzatılacak olan sıkıyönetim ilan edildi. Sıkıyönetim bu illerdeki gösterileri durdurdu ama İzmir, Ankara, Adana ve Gaziantep’te işçilerin protestoları devam etti. Hükümetin çıkarmak istediği yasa 12 Ağustos’ta çıktığında tepkiler devam ediyordu.

Mücadeleye katılan 5 bini aşkın işçi işten atıldı. Binlerce işçi yargılandı ya da aylarca hapis yattı, binlercesi patronların kara listesine alındı.

Ancak burjuvazi işçilerin mücadelesi karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Yasa meclisten geçse dahi hiçbir zaman uygulanamadı. (1972’de iptal edildi)

Burjuvazi, gerek sendikal ve gerek siyasal düzeyde işçi sınıfı örgütlerini dağıtmak, işçi militanları etkisiz kılmak için ileride daha sert tedbirler almak zorunda kaldı. 1971 askeri müdahalesi, işçi ve sol hareketi geriletmek için ilk girişimdi. 1971’de sıkıyönetim ilanından seçimin yapıldığı 1973’e kadar, işçi hareketleri tamamen durdu. Burjuvazi ancak 1980 askeri darbesi ile amacına ulaşabildi.

Sonuç

Bugün uzun zamandır işçi haklarının gerilediği, işçi mücadelesinin fabrika düzeyini aşmadığı bir dönemde yetişen genç kuşaklar için 15-16 Haziran’ı anlamak zor.

Nitekim 15-16 Haziran mücadelesinden farklı sonuçlar çıkarılıyor. Bazı çevreler, işçilerin “kendiliğinden” harekete geçtiğini söylüyor. Oysa biz, bir bantta veya bölümde bir iş bırakma eyleminin bile hazırlık ve örgütlenmeyle sürdürülüp yayılabileceğini çok iyi biliyoruz. Birkaç şehri ve günü aşan bir mücadele, çok daha ileri düzeyde bir örgütlenmenin ürünü olabilir.

O güne kadar fabrikalarda özveri ve kararlılıkla çalışan devrimci işçi militanların çalışması olmadan böyle bir mücadelenin gerçekleşebileceğini düşünmek doğru yaklaşım değil. Dönemin işçi militanları, fabrikadan fabrikaya bağ kurarak, bir düzeyde örgütleyip mücadelenin genişleyerek sürmesini sağladılar.

Burjuvazi, bu işçi militanlardan haberdardı. Bu nedenle olayları, işçilerin birbirleriyle bağ kurmasına engelleyerek durdurabileceğini bildiği için sokağa çıkma yasağı ve sıkıyönetim ilan edildi. Daha ileri bir düzeyde örgütlenme oluşturamamış olan işçi sınıfı, devletin baskı güçleri karşısında mücadeleyi sürdüremedi. Ancak bu, 15-16 Haziran mücadelesinin kendiliğinden olduğunu göstermez, devletin baskısına karşı mücadeleyi sürdürecektir. İşte böyle bir örgüt, bu gün de işçi sınıfının ihtiyacı.

İşçi sınıfı, bu mücadeleyle şehirleri aştığını, burjuvazinin düzenini, yasalarını silip süpürdüğünü, kısıcası toplumdaki gücünü gösterdi. Tüm bunlara rağmen, 15-16 Haziran mücadelesi, sadece daha iyi ücret ve yaşam koşulları için değil, aynı zamanda sömürü düzenini yok etmek için örgütlenen devrimci işçiler için aşılması gereken bir hedeftir. (09.06.2004)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Gezi parkı hala yerinde

Taksim Gezi parkına “Topçu Kışlası” bahanesiyle cami ve AVM yapılmasına karşı çıkışla başlayan Gezi mücadelesinin üzerinden 6 yıl geçti.

Erdoğan’ın, iktidarına ve bu inşaatla karşı çıkanların tepkisi daha öncesinde başlamıştı. Ancak bir gece yarısı, yıkım araçlarının parka girip ağaçları sökmesi, ani ve kitlesel bir tepkiyi başlattı.

Çok daha öncesinde, AKP iktidarına karşı Kemalist çevrelerden karşı çıkış vardı.

2007 civarında Erdoğan ve partisi, ekonominin iyiye gidişin de etkisiyle gittikçe güçleniyor ve bundan aldıkları destekle, devlet kadrolarına, entelektüel işlere kendi çevrelerini yerleştiriyor, ekonomide söz sahibi oluyorlardı.

Buralardan dışlanan Kemalist CHP’li ve o dönem Kemalist olan MHP’li kesimlerden tepki yükseldi. Tüm büyük şehirlerde kalabalık, Kemalizme ve laikliğe vurgu yapan “cumhuriyet” mitingleri yapıldı. Kuruluşundan bu yana cumhuriyetin kaymağından pay alan orta sınıfın her kesimi, elinden yitirdiklerini, bu şekilde geri istedi. Ancak sonuç alamadı. Gezi eylemlerinde, ağırlıklı olarak onların çocukları öne çıktı.

AKP güçlendikçe sadece kendi çevresini ve kamu ihaleleri yoluyla İslamcı patronları palazlandırdı. Aleviler, gençler, kadınlar, içki içenler, kısa etek giyenler, laikler, aşağılanma sırası uzun ve ağırdı. 8 Mart yürüyüşünde kadınlar, “kürtaj cinayettir, her kadın üç çocuk doğurmalı” diyen Erdoğan’a öfkeyle “bizim gibi üç çocuk ister misin” diye sormuştu.

İşte bu ortama daha fazla katlanmak istemeyenlerin öfke patlamasıydı Gezi. Kısa sürede

işçi sınıfının en mücadeleci kesimleri, onların arkasında mücadeleye katıldı. İşçiler, neredeyse 20 gün boyunca; her gece uzun yürüyüşler yaptı. İktidarın yasaklarını deldi; ulaşım durdurulunca Boğaziçi köprüsü saatlerce yürüyerek geçildi. Gazi mahallesi gibi uzak işçi mahallerden, yine saatlerce yürüyerek Taksim’e destek verdi.

Sadece İstanbul’da değil, Bayburt hariç Türkiye’nin tüm kentlerinde çok kalabalık protesto gösterileri yapıldı.

Olaylar tırmandığında Erdoğan, ülke dışındaydı. Yerine bakan Arınç, polisi çekip tansiyonu düşürmeye çalıştı. Ancak Erdoğan döner dönmez, kendi tabanını sokağa çağırarak, iktidarını korumak için iç çatışmayı bile göze aldığını gösterdi. Bir de polis şiddetinin nereye kadar gidebileceğini.

Gezi parkı mücadelesi, bir örgütlenme oluşturamadı, kitleleri kapsayacak bir sol parti yoktu, sendikalar desteklemedi. Özellikle gençlerin ancak sınıf

bilinci olmayan gençlerin özverisiyle süren mücadele tüm çabalarına rağmen kendi içinde sürdürülemez hale geldi.

Polis tarafından boşaltılmasının ardından Gezi Parkı, birkaç hafta kapalı tutuldu. Bugün Taksim’e cami yapılıyor ama başka yerde.

Biri polis 11 kişi, polis şiddetiyle öldürüldü. Toplam 10 bine yakın kişi yaralandı. Yüzlerce kişi tutuklandı, 120’den fazlası hakkında dava açıldı. Hakkında dava açılanların çoğu beraat etti.

Dönemin valisi Mutlu ve emniyet müdürü Çapkın ise 15 Temmuz 2016’daki darbe girişiminin ardından Fethullah Gülen Cemaati’ne üye oldukları iddiasıyla kamudan ihraç edildi ve bir süre tutuklu kaldılar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.